

1 Korintiërs 7: 1-9

In het 7^e hoofdstuk gaat de apostel Paulus instructies geven over het huwelijksleven en de seksualiteit. Veel gelovigen vinden Paulus in zijn opvattingen hopeloos ouderwets. Onbewust wordt hij als vertegenwoordiger gezien van het preutse leven dat ook onze samenleving heeft getypeerd. Toentertijd kwam het voor dat een man bij zijn vrouw in bed stapte en zei hij dat hij dat niet uit begeerte deed, maar alleen maar om nakroost te verwekken. Nou, zo'n man mag best eens flink door elkaar geschud worden en dan mag het hem ook best in z'n oor geschreeuwd worden: man, wees eerlijk....je vindt het ook gewoon fijn!

Als reactie op deze preutsheid leven wij nu in de tijd van seksuele revolutie. Een revolutie die terecht ontstond als reactie op die preutsheid en schijnheiligheid van vroeger. Maar revoluties hebben ook de neiging om door te slaan. En dat geldt ook zeker voor de seksuele revolutie. De ongezonde taboesfeer was zonder meer ziekelijk, maar om nu te zeggen dat de gevolgen van de seksuele revolutie, met z'n pornografie, vrije seks en buitenechtelijke relaties gezonder zijn, is moeilijk vol te houden.

Wie echter Paulus één op één associeert met die preutsheid van vroeger heeft zijn boodschap echt niet goed begrepen. Wat Paulus hier in hoofdstuk 7 schrijft is niet zijn hele onderwijs over het huwelijk maar een reactie op een vraag van de Korintiërs. In andere gedeelten zoals Efeze 5 schrijft hij bijvoorbeeld over de dienstbaarheid van mannen en vrouwen aan elkaar. Dat was revolutionair, Paulus gaat daar stevig in tegen het patriarchale heersen van mannen over hun vrouwen.

In het 1^e vers van onze tekst zegt Paulus: *wat nu de punten betreft waarover jullie mij geschreven hebben...* Daar gaat hij nu op reageren. Welke punten dat exact geweest zijn weten we niet, maar we kunnen het wel een beetje opmaken uit de antwoorden en uit wat we weten over de Korintiërs.

Ik heb het al wel eens vaker gezegd, maar het is goed om ons dat ook nu te realiseren als we dit hoofdstuk lezen: in het Griekse denken heerste een sterke onderwaardering van het lichamelijke en een overwaardering van het geestelijke.

Dit denken gaf in de gemeente twee reacties. Aan de ene kant was er de gedachte dat het er niet toe deed hoe je met je lichaam en dus ook met seksualiteit omging en aan de andere kant leefde de gedachte dat het lichamelijke leven geen enkele aandacht moest krijgen omdat het geestelijke belangrijk was en daarom seksuele onthouding aan te raden

was.

Tegen deze achtergrond gaat Paulus nu nuchter onderwijs geven.

De eerste slogan: *'het is goed voor een mens om niet aan een vrouw verbonden te zijn'*

was dan ook niet zozeer het standpunt van Paulus maar van deze 'geheelonthouders'.

Paulus reageert daarop. Het kan wel wezen dat je het goed vindt om niet aan een vrouw gebonden te zijn, maar als we dat gaan uitdragen loopt het uit de hand. Natuurlijk, er zijn mannen en vrouwen, voor wie het celibaat haalbaar is. Paulus is waarschijnlijk zelf ook nooit getrouwd geweest, maar dat geldt zeker niet voor iedereen. En dat is geen zwakte. Zo ben je als mens geschapen en dus door God gewild. Ten behoeve van het Koninkrijk van God kan het heel zinvol zijn om niet te trouwen en je zo niet in te zetten voor het onderhouden van je levensgezel en het gezin, maar je leven fulltime in te zetten aan de verspreiding van het goede nieuws. Paulus en met hem ook vele anderen hebben daarvoor van God het vermogen gekregen. Maar daarom is dat geen regel. Voor heel veel mensen is ongehuwd zijn en alleen gaan geen begaanbare weg. En daar doe je niet slecht aan, integendeel. Het huwelijk is een prachtige afspiegeling van de liefde van Christus voor de Gemeente. God heeft de mens geschapen als een 'seksueel wezen'. En dat is iets moois en niet iets smerigs zoals men in het puriteinse tijdperk dacht. En omdat God je zo gemaakt heeft, is de beste manier om met je verlangens om te gaan het huwelijk tussen één man en één vrouw. De seksuele onthouding is dus maar voor een enkeling weggelegd.

Vermoedelijk zijn er ook in Korinthe mensen geweest die wel getrouwd zijn, maar meenden dat, nu ze christen geworden zijn, er in hun huwelijk geen seksuele gemeenschap meer mocht plaatsvinden. Dat was te aards, te lichamelijk en alleen het geestelijke was nu nog maar belangrijk. En daartegen geeft Paulus een nuchter antwoord. Mensen, het is nergens voor nodig om dat elkaar te onthouden. Je mag elkaar toebehoren. Het is een prachtige uiting van je onderlinge liefde. En natuurlijk, je kunt er best voor kiezen om bijvoorbeeld in een periode van vasten geen gemeenschap te hebben om je gebed te ondersteunen. Maar dat is maar voor een korte duur.

Wat opvalt is dat Paulus hier een revolutionair standpunt aanhangt voor die tijd. Hij spreekt over de echtelijke verplichtingen aan elkaar en over de beschikking over elkaars lichaam. Onthouding gebeurt met wederzijds goedvinden. Het is niet zo dat Paulus leert dat de man maar hoeft te bevelen en te eisen en dat de vrouw alleen maar heeft te gehoorzamen. Paulus moet niets hebben van een dergelijke rolverdeling. Wederkerigheid en gelijkwaardigheid van man en vrouw in het huwelijk zijn voor Paulus een wezenlijke zaak.

Dus even samenvatten, in het gelezen gedeelte gaat Paulus tegen een aantal opvattingen in.

Tegen mensen die het ongehuwd zijn verheerlijken zegt Paulus dat ongehuwd zijn een goede optie kan zijn om je te wijden aan de dienst van God. Ongehuwden en weduwen en weduwnaars wil hij op die mogelijkheid wijzen. Maar dan wel vrijwillig. Opgelegd celibatair leven kan voor grote problemen zorgen op seksueel gebied. Het is ook niet uitgesloten dat de misbruikzaken in de RK kerk die aan het licht komen in onze tijd daarmee te maken hebben.

Paulus beseft heel goed dat het celibaat lang niet voor iedereen is weggelegd. Wie trouwt doet heus niet slecht, al waren er die dat dachten. Het is goed om te trouwen. Het enige dat niet goed was na de scheppingsweek was 'dat de mens alleen zij'. Een mens verlangt iemand tegenover hem die 'been van zijn gebeente en vlees van zijn vlees' is. En daarom mag, als je getrouwd bent, het seksuele leven gewoon deel uitmaken van je huwelijk. Zo heeft God het geschapen. Lees het boek Hooglied er maar op na hoe mooi en puur en verlangen van jonge mensen naar elkaar kan zijn. Dat is niet zondig, integendeel, het is prachtig. Je bent geschapen als mens met seksuele gevoelens.

Maar Paulus spreekt wel in dezelfde lijn met Mozes in Genesis 2, dat het 'één vlees zijn' binnen de kaders van het huwelijk hoort plaats te vinden. En daarmee verwerpt hij de gedachte dat je je kunt uitleven buiten de door God geschapen scheppingsorde, zoals in Korinthe gebruikelijk was. En daarmee heeft hij ook de mens van vandaag wel wat te zeggen.

Deze dingen nalezend kun je jezelf vandaag afvragen of Paulus nu modern of ouderwets is. Als het gaat om het tegengaan van de losbandigheid zal hij wel als ouderwets worden gezien en zo zal de geëmancipeerde mens van vandaag er mogelijk ook tegenaan kijken. Maar als het gaat om de gelijkheid van man en vrouw was hij voor zijn tijd zeker heel modern en benadrukt hij telkens de wederzijdse goedkeuring van man en vrouw. Vandaag zouden we dat misschien wel geëmancipeerd noemen.

Ik houd nooit zo heel erg van die etiketten. Termen als modern en ouderwets zijn vaak reacties op elkaar. Net als licht en zwaar. In feite hoeven we het geen van beiden te zijn, als we ons maar in heel ons denken en handelen proberen af te stemmen op Gods Woord en Geest. Dan zal het leven goed zijn of je nu man of vrouw bent, getrouwd bent of niet getrouwd.

AMEN